

[Gade]

samlede Folketing at fastlægge en dansk EF-politik på grundlag af bl.a. disse løfter.

I markedsudvalgets underudvalg har vi gennemarbejdet disse problemer, og jeg kan sige, at vi i SF på mange måder er tilfredse med dets beretning og mener, at det er ånden i denne beretning, der i højere grad, end debatten indtil nu tyder på, bør føre fremad i afstikningen af linjerne for den danske EF-politik.

For vi kommer ind i vanskeligheder. Jeg synes, det fremgik tydeligt af underudvalgets arbejde, at der skal arbejdes hårdt for at undgå, at der opstår nye handelshindringer for de nordiske lande. Det er en sag, der i dag heldigvis også præger debatten i Nordisk Råd, men sandelig endnu ikke i denne sal. Det er godt, at spørgsmålet er kommet ind på banen, men vi mener, det skal længere ind på banen, og det er ud fra en betragtning om, at det kommer til at vedrøre både EF-landene og landene uden for EF.

Jeg tror, vi skal gøre op med den meget forstenede EF-tænkning, at EF, det er Europa – jeg kan se, at udenrigsministeren også skriver det sådan – at EF skal være enigt først, og så skal EFTA stort set skrive det af bagefter, at Kommissionen skal sidde og kontrollere alting, at alting skal harmoniseres. Jeg tror, vi skal skrotte den tænkning og i stedet vende det om og spørge: hvordan kan de vesteuropæiske lande i samarbejde afskaffe tekniske handelshindringer – altså angribe diskussionen fra et helt nyt udgangspunkt. Hvis vi kunne komme så vidt, var vi dog kommet i gang med noget, der lignede en debat om det her.

I stedet for at konstatere, at en lang række regler i Vesteuropa både inden for og uden for EF nok skal blive ens på et eller andet tidspunkt, skulle vi have en vision om, at det enkelte land har ret til at fastholde sine miljø-, arbejdsmiljø- og forbrugerbeskyttelsesregler, samtidig med at det har et højt minimumsniveau. Det var en vision, som samtidig indebar inddragelsen af landene uden for EF og specielt de nordiske. Det kræver også en nordisk strategi, nemlig den, der bygger på de to grundpiller: for det første at komme før EF med gode fælles regler og for det andet at udnytte den konsultationsproces mellem Danmark og Sverige-Norge, som er aftalt.

Når vi i SF mener, at vi er nødt til at foretage et opgør med den gamle EF-tænkning netop vedrørende spørgsmålet om etablering af det indre marked, er det, fordi vi mener, at vi får store vanskeligheder på dette område. Vi mener ikke, som nogle åbenbart lægger op til, at det går let. Jeg tror, vi får store problemer med overhovedet at overbevise alle de andre lande om, at artikel 100 A skal fortolkes som en reel miljøgaranti, og jeg tror, vi skal kæmpe hårdt imod den gamle EF-logik, der hedder, at vi skal have lige agurker og lige dårlig beskyttelse af hørelsen, og at vi ikke må mærke vores opløsningsmidler. Jeg synes, vi skal sige åbent, at et flertal i det danske Folketing kæmper imod den tænkning, der eksisterer både i Kommissionen og nok mere udpræget i en lang række af medlemslandene. Vi skal presse på over for Kommissionen, og det er meget vigtigt, at også gamle direktiver bliver erstattet med direktiver med hjemmel i artikel 100 A, men underforstået således, at vi får ret til at bruge den såkaldte miljøgaranti.

For at de andre lande skal forstå, at vi mener dette her alvorligt, mener vi i SF, at vi her i Folketinget skal afslutte de to sager, vi har til behandling i miljøudvalget, og som lægger op til en mindre konfrontation med EF, nemlig SFs og VS' forslag om mærkning af opløsningsmidler og Socialdemokratiets om mærkning af kræftfremkaldende stoffer. Lad os vedtage dem inden for de næste to måneder for at understrege over for de andre lande i EF, at vi mener dette her alvorligt. Jeg siger det ikke for at skabe en konfrontationslinje, men fordi jeg tror, vi får et meget stort og omfattende arbejde med at overbevise andre om, hvordan vi skal fortælle vælgerne, hvordan dette her skal forstås, og hvilke muligheder vi har på området.

I SF mener vi endvidere, at det er afgørende, at vi ikke bare liberaliserer kapitalbevægelserne for det indre marked, som EF har planer om, og at Danmark skal fastholde sin ret til egen fordelings- og skattepolitik, altså afvise at tale om afgiftsharmonisering inden 1992.

Kommissionen har jo en idé om, at det skal styres på samme måde som landbrugsområdet med forvaltningskomiteer, med brede rammedirektiver og med en række løbende afgørelser blandt embedsmænd i forvaltningskomiteerne. Den konstruktion er gal